

Sygn. akt V KK 58/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 maja 2018 r.,
sprawy **D. P.**
skazanego z art. 159 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt IV Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 19 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
- II. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...] D. P. został uznany za winnego popełnienia:

- przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 powołanej ustawy wymierzył mu karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- przestępstwa z art. 159 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i w oparciu o art. 39 pkt 2b k.k. w zw. z art. 4 la § 1 i § 4 k.k. orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do

pokrzywdzonego R. J. na odległość mniejszą niż 100 metrów przez okres 5 lat oraz środek karny w postaci zakazu kontaktowania się w bezpośredni sposób z pokrzywdzonym R. J. przez okres 5 lat,

- przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, a podstawie art. 39 punkt 2b k.k. w zw. z art. 41 a § 1 i § 4 k.k. orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego P. P. na odległość mniejszą niż 100 metrów przez okres 5 lat oraz środek karny w postaci zakazu kontaktowania się w bezpośredni sposób z pokrzywdzonym P. F. przez okres 5 lat,

- przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

- przyjmując, że oskarżony D. P. 28 grudnia 2015 r. w W. posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję w postaci dwóch gazowych naboju pistoletowych ka. 8 mm „C.” na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie w tym zakresie, z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy w W. połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem skazany został także P. H.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt IV Ka [...] utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł obrońca skazanego zarzucając wyrokowi Sądu odwoławczego:

I. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez dowolną ocenę zeznań złożonych przez świadków P. F. oraz A. K. w zakresie dotyczącym przypisanego skazanemu czynu i oparcie orzeczenia z pominięciem dowodów ujawnionych na rozprawie;

II. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, to jest art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegające na tym, że Sąd drugiej instancji w wyniku nierzetelnego rozpoznania

apelacji nie poddał wszechstronnej i rzetelnej analizie zarzutów tam sformułowanych i nie ustosunkował się do nich w stopniu wymaganym tymi przepisami, zwłaszcza w zakresie zarzutu I apelacji;

III. rażąco niewspółmierność wymierzonych skazanemu kar jednostkowych oraz łącznej kary pozbawienia wolności.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W., ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co powodowało jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k. na posiedzeniu, bez udziału stron.

Należy krytycznie odnieść się do tego, że złożona w przedmiotowej sprawie kasacja zmierzała w istocie do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd pierwszej instancji i zaakceptowanej przez Sąd odwoławczy w toku dokonanej kontroli apelacyjnej, oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Sformułowane zarzuty z jednej strony stanowią powielenie argumentacji przedstawionej w apelacji (zarzut z pkt 1), z drugiej – nawiązują do wysokości orzeczonej kary (zarzut z pkt 3).

W rezultacie autor kasacji stara się wymóc na Sądzie Najwyższym ponowną ocenę ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy. Skarżący zupełnie przy tym pomija, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest „trzecią” instancją odwoławczą, która służy kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych w pierwszej i drugiej instancji orzeczeń. Istota samej kasacji i możliwość jej wniesienia „tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia”, wskazuje, że w postępowaniu tym niedopuszczalne jest dokonywanie ponownej oceny dowodów, czy też poprawności dokonanych ustaleń faktycznych.

W realiach niniejszej sprawy nie można zasadnie przyjąć, aby Sądy obu instancji naruszyły dyrektywy oceny dowodów zawarte w art. 7 k.p.k. Sam fakt, iż

podniesione przez oba Sądy argumenty dla uwidocznienia zasadności dokonanej analizy materiału dowodowego nie odpowiadają subiektywnym oczekiwaniom skazanego, nie jest wystarczający do skutecznego podnoszenia zarzutu naruszenia tego przepisu, albowiem w ten sposób skarżący nie wykazał, aby w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, wystąpiły konkretne błędy przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. Nie można również uznać, że Sądy obu instancji naruszyły art. 410 k.p.k. Obraza tego przepisu może nastąpić wówczas, gdy Sąd *meriti* oprze swoje ustalenia na dowodzie, którego nie przeprowadził i nie ujawnił w toku przewodu sądowego, gdy pominie określony dowód lub dowody przy analizie i ocenie lub też, gdy uzna określony dowód za wiarygodny, ale pominie go w całości czy w części przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie (zob. też wyrok SA w Warszawie z dnia 20 kwietnia 2018 r., II AKa 27/18, LEX nr 2491870). Należy zaakcentować, że Sądy obu instancji nie dopuściły się tego rodzaju uchybień. Nie dostrzegł ich także autor kasacji. Trzeba jednocześnie podkreślić, że Sąd odwoławczy nie przeprowadzał w sprawie dodatkowych dowodów ograniczając się jedynie do realizacji swojej funkcji kontrolnej w ramach przepisów art. 433 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. (k.921 – 922). Zatem, ze wskazanych wyżej powodów nie naruszył on art. 7 i 410 k.p.k., nawet jeżeli uznać, że w tym zakresie skarżący przyjął konstrukcję zarzutu z przeniesienia błędu.

Uzasadnienie kasacji, sugeruje na dowolną ocenę zeznań pokrzywdzonego P. F. oraz świadka A. K., w tym także dotyczących przestępstwa z art. 159 k.k. dokonanego na szkodę P. F. i nieuwzględnienie innych, ujawnionych na rozprawie dowodów. Trzeba podkreślić, że choć istotnie okoliczności te zostały uwzględnione przez Sąd pierwszej instancji, nie były przecież jedynymi świadczącymi przeciwko oskarżonemu. Dość w tym miejscu przypomnieć, że poza zeznaniami P. F. oraz A.K. uwzględniono także relację innych świadków, w tym m. in. R. J., oraz członków rodziny pokrzywdzonego. Odnosząc się natomiast do oceny zeznań pokrzywdzonego P. F. i świadka A. K. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu *meriti*.

Należy zauważyć, że Sąd Rejonowy oceniał te zeznania ze szczególną starannością, mając na uwadze fakt, że relacje te były przez świadków

modyfikowane. Jak słusznie podkreślił Sąd Okręgowy, analiza dokonana przez Sąd Rejonowy doprowadziła do niewątpliwego ustalenia, że zmiana zeznań pokrzywdzonego i świadka była podyktowana wyłącznie przedstawieniem wersji korzystnej dla oskarżonego, celem uwolnienia go od odpowiedzialności karnej. Postawy procesowe świadków zostały szczegółowo omówione, a zeznania te zostały ocenione w kontekście okoliczności związanych z faktem, że zarówno pokrzywdzony, jak i świadek byli zastraszani przez D. P. oraz współoskarżonego P.H. i obawiając się o swoje życie zaprzeczyli pierwotnym zeznaniom obciążającym oskarżonych.

Motywy kasacji wskazują wprost, że jej autor prezentując własną ocenę dowodów opartą na ich jednostronnej analizie, polemizuje z ustaleniami faktycznymi i ocenami wiarygodności dowodów wskazujących na sprawstwo skazanego w omawianym zakresie.

Nie sposób także uznać, że Sąd odwoławczy rozpoznając apelację dopuścił się naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. i to w stopniu istotnym, mającym wpływ na treść orzeczenia. Jak słusznie dostrzega prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, autor skargi nie powołuje rzeczowych i konkretnych argumentów, które mogłyby uzasadniać tezę, iż Sąd Okręgowy dopuścił się rażącego naruszenia prawa, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P. wskazuje, że wszystkie wnioski i zarzuty zostały należycie rozważone i uzasadnione. Co więcej, nie sposób pominąć, że choć skarżący powołuje się w nich na sposób procedowania Sądu odwoławczego, to w istocie, co zresztą już wskazano, powtarza argumenty przywołane wcześniej w skardze apelacyjnej.

Zarzut ujęty w pkt 3 kasacji, chociaż podnosi naruszenie przepisów prawa procesowego, w istocie zmierza do obejścia przepisu art. 523 § 1 k.p.k., zakazującego wnoszenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia wyłącznie z powodu niewspółmierności kary i dlatego tylko na marginesie stwierdzić można, że Sąd Okręgowy odnosząc się do tożsamego zarzutu wskazanego w pkt II apelacji szczegółowo wskazał na okoliczności, które przemawiają za uznaniem, że orzeczona kara łączna, a także kary jednostkowe są współmierne do wagi i okoliczności popełnionych czynów, co w zestawieniu w faktem uprzedniej

karalności skazanego oraz stwierdzeniem jego wysokiego poziomu demoralizacji uniemożliwia obniżenie tej kary ze względu na jego młody wiek i trudną sytuację rodzinną.

Konsekwencją przedstawionej powyżej argumentacji było oddalenie kasacji obrońcy D. P. w trybie art. 535 § 3 k.p.k. oraz na podstawie art. 537 § 1 k.p.k., jako oczywiście bezzasadnej.

Na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. art. 636 § 1 k.p.k. skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.